

11 oktober 2026 (28^e Zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

Wat een geweld in dit verhaal! Korte, scherpe zinnen, harde veroordelingen, moord, brandstichting en tandenknarsen...

Geef toe dat men bij het eerste aanhoren

de indruk heeft dat het evangelie geen goed nieuws is.

En dat het de buitengewone hoop

—die we in de lezing van Jesaja hebben gehoord— vermindert, terwijl die hoop juist nog groter zou moeten worden!

De eerste vraag die ons vandaag wordt gesteld is heel eenvoudig. Hoe plaatsen we onszelf in dit verhaal?

Hoe kunnen we dit verhaal op een intelligente en creatieve manier tot ons laten spreken? Om het anders te zeggen: wie zijn wij in de parabel? Zijn we een gast die voor de bruiloft is uitgenodigd? Of de man die het bruiloftskleed niet draagt? Of zelfs een dienaar van de koning? Of de Koning zelf? Wie zijn wij in deze gelijkenis?

Klassiek — en een beetje te snel — identificeren we de Koning al te gemakkelijk... met God! Een God die ons uitnodigt tot de bruiloft van zijn Zoon... Het eeuwige probleem met deze interpretatie... is dat het moraliserend is! Alsof we niet goed *kunnen* reageren op de roep van God, van de Koning! Deze evangelielezing heeft niets te maken met moraal. Want, zoals we hebben gehoord, spreekt de gelijkenis tot ons

over de universele vrijgevigheid van God.
Zowel de slechte als de goede zijn uitgenodigd!

Deze morgen stel ik een heel andere leessleutel voor, die de
mogelijkheid biedt om een gezonde beeld van God te hebben!
Inderdaad, laten we niet te snel de uitnodiging van de koning
interpreteren als een oproep van God om zijn koninkrijk binnen te gaan...
Zouden we niet liever, diep van binnen,
de koning van de parabel zijn?
Zijn wij geen mannen en vrouwen die, diep van binnen,
soms een beetje te snel boos worden?
Boos omdat de dingen niet gaan zoals we hopen,
in ons eigen tempo.
Geïrriteerd omdat de mensen om ons heen de gebeurtenissen niet
verwèlkomen
zoals wij dat graag zouden willen?
Nodigt deze evangelielezing ons niet uit
om juist die irritaties,
die innerlijke irritaties die ons verhinderen
ons op het essentiële te concentreren,
achterwege te laten?
De tekst zegt ons dit: "*De ene gaat naar zijn vakgebied, de andere naar
zijn bedrijf*". We hebben altijd belangrijkere dingen te doen!
Maar door te denken dat we elders betere dingen te doen hebben,
zijn we niet aanwezig op de plaats waar we zijn, echt, concreet.

Is er niet een deel van ons dat, geconfronteerd met traagheid, zijn
geduld verliest, zoals de koning van de parabel, op een zeer legitieme
manier? Ieder van ons wil datgene wat ons goed lijkt doorgeven, onze
naasten — vrienden, echtgenoten, kinderen —

uitnodigen tot iets beters...
Maar op deze weg worden we niet alleen geconfronteerd met onze eigen
beperkingen,
maar ook met die van anderen!
Willen we soms niet "*de toekomst forceren*",
de gang van zaken beïnvloeden...

Geconfronteerd met de traagheid van onze dierbaren, laten we ons

soms maar al te gemakkelijk meeslepen door onze ergernis! Zijn we daarom niet een beetje zoals die koning? Willen ook wij niet koste wat het kost anderen overtuigen van onze eigen visie, zelfs wanneer we ervan overtuigd zijn dat we gelijk hebben? Neem dit eenvoudige voorbeeld... Hoeveel ouders kunnen zich niet verheugen in het geluk van hun kind, simpelweg omdat het kind een onverwachte richting heeft gekozen en toch goed opgroeit?

Maar laten we teruggaan naar de tekst... wie is uiteindelijk de centrale, essentiële persoon van de parabel? Is het niet de Zoon? Hij is inderdaad het centrum, de reden voor het verhaal, en toch praten we niet over hem! Hij blijft op de achtergrond, klaagt niet over de afwezigheid van een gast. Hij klaagt niet over het ontbreken van huwelijkskleding. Hij is in feite de God van de parabel, die onze woede, onze traagheid overwint...

Door onze zorgen verliezen we vaak de essentie uit het oog! In de parabel is het alsof de geprikkeldheid van de koning het centrum van de parabel, de Zoon, verbergt. Ja, het centrum van deze evangelielezing is inderdaad de Zoon, degene die onze menselijkheid omarmt. Als we het evangelie herlezen door de ogen van de bruidegom, ontdekken we dat er geen sprake meer is van goddelijke veroordeling of woede... Ons ongeduld belet ons vaak het geduld van God te ontdekken!

Laten we dus midden onze fragiliteit durven onze best begrijpelijke woede achter ons te laten, om de vreugde van het evangelie te ontdekken: of we nu goed of slecht zijn! Het Evangelie heeft niets te maken met verdiensten en moraal!

Mogen wij de tijd nemen om deze Adem van God in ons te laten werken, zodat die ons kan bevrijden van alles wat ons verhindert om ons te verheugen en te leven. Amen.